

JAROMÍR NOHAVICA

DÁL SE HÁŽE KAMENÍM	PODZEMNÍ PRAMENY
<p>Ve městě jménem Jeruzalém v hlavním městě římské kolonie na sklonku Velikonoc Pilát si ruce myje</p> <p>Otrhaný Ježíš stojí opodál dav se mu směje zblízka jak je to dál dál se háže kamením a píská</p> <p>Kříže se nemění jen příjmení a jména když letí kamení jde kolem huby pěna potom se omluvíme pomníky postavíme a hlavy ozdobíme</p> <p>V břevnovském klášteře jde dým knihy se pálí ve jménu kalicha oltáře rozsekali</p> <p>Dobry muž schovaný za portál křičí To ďábel spískal jak je to dál dál se háže kamením a píská</p> <p>Kříže se nemění jen příjmení a jména když letí kamení jde kolem huby pěna potom se omluvíme pomníky postavíme a housky posvačíme</p> <p>Kostel v Arles se kácí dle žabí perspektivy bláznivá kráso Vincent je jurodivý</p> <p>Profesor akademie předvádí lineál Zde jak radno viděti je ryska jak je to dál dál se háže kamením a píská</p> <p>Kříže se nemění jen příjmení a jména když letí kamení jde kolem huby pěna potom se omluvíme pomníky postavíme</p>	<p>Na obličej slunce kreslilo mi milióny teček řeka teče mezi stromy mezi stromy řeka teče a já chodím bloudím jako tichá řeka mezi lidmi všemi hledím k zemi co mě čeká co mě asi čeká v zemi?</p> <p>Podzemní prameny potoky neznámé slova jsou znamení významy neznáme hledáme kořeny nic o nich nevíme bloudíme v podzemí podzemím bloudíme marně a přece</p> <p>Kterápak to byla z těch mých lásek která zlomila mě kdo mi rámě podá zase kdo mi zase podá rámě? stojím před výlohou vidím jen svůj obrys skleněný a matný nejsem dobrý nejsem špatný já jsem dobrý a i špatný</p> <p>Podzemní prameny ...</p> <p>Na obličej slunce kreslilo mi milióny teček řeka teče mezi stromy mezi stromy řeka teče a já chodím bloudím jako tichá řeka mezi lidmi všemi hledím k zemi co mě čeká co mě asi čeká v zemi? Podzemní prameny</p>

<p>a hlavy ozdobíme</p> <p>Malý muž s kytarou na pódiu zavírá vrátka pravda je v proscéniu krutá a bez pozlátka A lidé opouštějí sál zaujmout stanoviska jak je to dál dál se háže kamením a píská</p> <p>Kříže se nemění jen příjmení a jména když letí kamení jde kolem huby pěna potom se omluvíme pomníky postavíme a hlavy ozdobíme</p> <p>Ve městě jménem... ale to je jedno na sklonku historie miliarda Pilátů zase si ruce myje</p>	
<p>DARMODĚJ</p>	<p>NEVER MORE</p>
<p>Šel včera městem muž a šel po hlavní třídě šel včera městem muž a já ho z okna viděl na flétnu chorál hrál znělo to jako zvon a byl v tom všechnen žal ten krásný dlouhý tón a já jsem náhle věděl ano to je on to je on</p> <p>Vyběh jsem do ulic jen v noční košili v odpadcích z popelnic krysy se honily a v teplých postelích lásky i nelásky tiše se vrtěly rodinné obrázky a já chtěl odpověď na svoje otázky otázky</p> <p>Dohnal jsem toho muže a chytl za kabát měl kabát z hadí kůže šel z něho divný chlad a on se otočil a oči plné vran a jizvy u očí</p>	<p>Never more Seděl jsem za stolem a básně čet rádio hrálo vtom slyším ťukání na parapet tak tiché že se mi možná jen zdálo zastřený mužský hlas z chodníku tiše se ptal Nerad vás ruším pane básníku ale mohli bychom na chvíli dál? V předsíni podal mi deštník a plášť a láhev vína jako bych někde už viděl tu tvář byla to tvář na kterou se nezapomíná v průvanu zhasla mi svíčka zvenku studený vítr vál na chodbě na dlaždičkách za ním černý havran stál Usedl do křesla a černý pták sedl mu v klíně bodlo mě u srdce když spatřil můj zrak že z podešví mu trčí koňské žíně Tak nás tu máte jak jste si přál na lampu padl stín přes psací stůl když mi vizitku dal firma Ďábel a Syn V tolika nocích a v tolika dnech jsem ho vzýval volal ho na pomoc když docházel dech a teď jsem se mu z očí v oči díval cítíl jsem konopnou smyčku jak mi svírá krk</p>

<p>celý byl pobodán a já jsem náhle věděl kdo je onen pán onen pán</p> <p>Celý se strachem chvěl když jsem tak k němu došel a v ústech flétnu měl od Hieronyma Bosche stál měsíc nad domy jak čírka ve vodě jak moje svědomí když zvrací v záchodě a já jsem náhle věděl ano to je Darmoděj můj Darmoděj</p> <p>Můj Darmoděj vagabund osudů a lásek jenž prochází všemi sny ale dnům vyhýbá se můj Darmoděj krásné zlo jed má pod jazykem když prodává po domech jehly se slovníkem</p> <p>Šel včera městem muž podomní obchodník šel ale nejde už krev skápla na chodník já jeho flétnu vzal a zněla jako zvon a byl v tom všečen žal ten krásný dlouhý tón a já jsem náhle věděl ano - já jsem on já jsem on</p> <p>Váš Darmoděj vagabund osudů a lásek jenž prochází všemi sny ale dnům vyhýbá se váš Darmoděj krásné zlo jed mám pod jazykem když prodávám po domech jehly se slovníkem</p>	<p>když ze záhradní vytáhl ceduličku a dlouhý husí brk Za kapku krve tě zahrnu vším co budeš žádat vidět to co jiní nevidí tě naučím a slova k slovům v písni skládat Co za to žádáš? ptal jsem se ptal jsem jen nuzný tvor a havran v rohu zakrákal Never more Na dlani zaschlou kapku krve mám a tma je v sále když přijdou lijáky tak bolí ten šrám a ono podívej se z okna - prší stále nešťastně šťastný v púlce života kymácející se vor a havran na rameni skřehotá Never more</p>
<p>Jacek</p>	<p>Těšínská</p>
<p>Na druhém břehu řeky Olše žije Jacek mám k němu stejně blízko jak on ke mně máváme na sebe z říční navigace dva spojenci a dvě spřátelené země jak malí kluci házem z břehů žabky kdo vyhraje má z protějšího strandu hlavama krouží česko-polské babky děláme prostě vlastní propagandu</p>	<p>Kdybych se narodil před sto lety v tomhle městě u Larischů na zahradě trhal bych květy své nevěstě Moje nevěsta by byla dcera ševcova z domu Kamińskich odněkud ze Lvova kochał bych ją i pieścił chyba lat dwieście</p>

<p>Na mostě Přátelství se tvoří dlouhé fronty všelikých věcí za všelikou cenu já mám však na to velmi úzké horizonty a Jacek velmi nenáročnou ženu týden co týden z říční navigace máváme na sebe Chlapče hlavu vzhůru jak je to krásné moci vykašlat se na celní předpisy a na cenzůru Z piastovské věže na nás mává kníže Měšek a směje se až třepe se mu brada ve zprávách večer běží horký dnešek aspoň se máme s Jackem o co hádat on tvrdí svoje já zas tvrdím svoje a domluvit se někdy bývá marno tak spolu vedem pohraniční boje a v praxi demonstrujem solidarnošč Na druhém břehu řeky Olzy žije Jacek mám k němu stejně blízko jak on ke mně máváme na sebe z říční navigace dva spojenci a dvě spřátelené země a voda plyne plyne plyne dlouhé věky řeka se kroutí jako modrá šňůrka a my dva hážem kachnám vprostřed řeky krajíčky chleba o dvou stejných kůrkách</p>	<p>Bydleli bychom na Sachsenbergu v domě u žida Kohna nejhezčí ze všech těšínských šperků byla by ona Mluvila by polsky a trochu česky pár slov německy a smála by se hezky jednou za sto let zázrak se koná zázrak se koná Kdybych se narodil před sto lety byl bych vazačem knih u Prohazků dělal bych od pěti do pěti a 7 zlatek za to bral bych Měl bych krásnou ženu a tři děti zdraví bych měl a bylo by mi kolem třiceti celý dlouhý život před sebou celé krásné dvacáté století Kdybych se narodil před sto lety v jinačí době u Larischů na zahradě trhal bych květy má lásko tobě Tramvaj by jezdila přes řeku nahoru slunce by zvedalo hraniční závoru a z oken voněl by sváteční oběd Večer by zněla od Mojzese melodie dávnověká bylo by léto tisíc devět set deset za domem by tekla řeka Vidím to jako dnes šťastného sebe ženu a děti a těšínské nebe ještě že člověk nikdy neví co ho čeká</p>
---	--

KAREL PLÍHAL

AKORDY	TAXÍK
<p>Nejkrásnější akord bude A-maj, prstíky se při něm nepolámaj'. Pomohl mi k pěkné holce s absolutním sluchem, každý večer naplníme balón horkým vzduchem.</p> <p>V stratosféře hrajeme si A-maj, i když se nám naši známí chlámaj'. Potom, když jsme samým štěstím opilí až namol, stačí místo A-maj jenom zahrát třeba A-moll.</p> <p>A-moll všechny city rázem schladí, dopadneme na zem na pozadí. Sedneme si do trávy a budem koukat vzhůru, dokud nás čas nenaladí aspoň do A-duru.</p> <p>Od A-dur je jenom kousek k A-maj, proto všem těm, co se v lásce klamaj': vyždímejte kapesníky a nebud'te smutní, každá holka pro někoho má sluch absolutní.</p>	<p>1. Jsi už dlouho pryč a nikdo blízký není nablízku, pštros je na tom líp, ten může strčit hlavu do písku, a já ji strčím do okýnka nejbližšího taxíku, řeknu: pane taxikáři, dvakrát kolem rovníku.</p> <p>2. Taxikář se s pochopením a se mnou vrhne do proudu aut, co trochu připomínaj' karavanu velbloudů, budeme se zvolna houpat noční městskou Saharou, onen pán mi bude třeba líčit trable se starou. R: Semeleme všechno možný: ženský, fotbal, politiku, nic nestojí za nic, ale hlavně, že nám chutná, a ve zpětném zrcátku toho erárního žigulíku zmizí moje trápení a všechno bude putna.</p> <p>3. Jsi už dlouho pryč a já se vozím v noci taxíkem s ukecaným, s užvaněným, ale s prima</p>

<p>V každém akord zní, aniž to tuší, zkusme tedy nebýt k sobě hluší. Celej svět je jeden veľkej koncert lidských duší, jenže jako A-maj nic tak srdce nerozbuší.</p> <p>Pro ty, co to A-maj v lásce nemaj', moh' bych zkusit zahrát třeba C-maj ...</p>	<p>chlapíkem, co mi říká při loučení: "Jó, mladej, život je pes, tak to bude, počkej moment, pět set dvacet káčees."</p>
<p>BLANICKÁ KUŘATA</p>	<p>AMNESTIE</p>
<ol style="list-style-type: none"> 1. Tam v hoře blanické spí vojsko - naše spása, tak nás to učili a tak to bude asi, jenže čas pokročil a my, z krve a masa, čekáme s odevzdáním, až nás Blaník spasí. 2. Kuřata z Xaverova mají stejnou šanci, blanická kuřata si taky dávaj' dvacet, kdekdo nám svítí, jenže tma je jako v ranci, lezeme na strom, který jiní začli kácet. 3. Blaničtí rytíři si spokojeně chrní, tudiž: není tak špatně, aby nemohlo být hůře, proč potom strkat hlavu do koruny z trní, když ti ji nasadí to xaverovský kuře? 4. Jsme záznam na desce, co má jen jednu drážku, kdysi to mohla být progresivní deska, kdysi to bejval šlágr, že jo, pane Hašku, no ale vážně: poslouchal byste ji dneska? 5. Věděl jste dobře, že je blbost věčně stejná, i když je vysílána super-hifi-quadro, ty mouchy pořád dělaj' na obrazy lejna a ten pan Brettschneider má jenom jiný kvádro. 6. Možná by stálo za to, z nějakýho fondu uvolnit částku, třeba v rámci odzbrojení, do hory blanické pak zavést vrtnou sondu, abychom zjistili, že v hoře nikdo není. 7. Že je to stejná hora jako každá jiná, v tomhleto případě, no teda, Pánbůh s námi, nezbyde přiznat, že je všechno naše vina, že oni spasitelé vlastně jsme my sami. 8. Zatím jen donášíme, žvaníme a spíme, někteří makají a jiným rostou pupky, jde jenom o to, zjistit, co v nás vlastně dříme, zdali ti rytíři, zdali ti rytíři anebo ty kuřecí drůbky. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Vnikl mi do bytu orangutan, ukrad' mi vaříč na propanbutan, čeho se člověk dnes nedožije, v ZOO je od rána amnestie. 2. Koukám, jak v prádelním koši lama probírá se mýma košilama, na WC mýval si pracky myje, v ZOO je od rána amnestie. 3. V kuchyni huláká chameleon, že kávu pro všechny namele on, tapíři ničí tapiserie, v ZOO je od rána amnestie. 4. Je celkem zbytečné zamykat se, když letí sem zubr jak kamikadze, tohohle zas někdo zneužije, že v ZOO je od rána amnestie. 5. Piraně ve vaně z tety Majky robí si narýchlo piraňajky, budou z ní rodinné relikvie, v ZOO je od rána amnestie. 7. V ložnici válí se osm šelem propuštěných spolu s ředitelem, on kňučí a žadoní o prémie, v ZOO je od rána amnestie. 6. S panterem v zádech a v ostrém sprintu nějak jsem zapomněl na pointu, abych vás nezklamal, tak tady je: v ZOO je od rána amnestie.
<p>BÁSNÍK, TEN MÁ PRÁVO VETA</p>	<p>O PÍSNÍČCE</p>
<p>Básník, ten má právo veta, může s klidem v minutě na místě, kde stála teta, nechat plavat labutě, a tu tetu jednou větou na Venuši zaneše a Venušané s mojí tetou budou samá recese, hej, a Venušané s mojí tetou budou samá deprese.</p> <p>Neboť tetička jim řekne fóry, co by jinde neřekla, upeče jim buchty hory, což by jinde nepekla, a v každé buchtě bude skryta jedna malá</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Přišla na svět jednou k ránu za pomoci dvou tří sklenek, sešit místo povijanu, sací papír místo plenek, žádné vroucí blahopřání, žádné slzy dojetí, tak se píseň narodila a usnula vzápětí. 2. VySpala se do růžova, potom básník s něhou táty vymyl všechna hloupá slova, z akordů jí ušil šaty, potom ji vzal na procházku, aby lépe zvykla si na svět, který mění masku stejně jako počasí.

<p>naděje a ten, kdo jí do polosyta, od srdce se zasměje, ten, kdo jí do polosyta, od srdce se zasměje.</p> <p>A kdo žere jako zvíře, jak ti hoši z Venuše, nevejde se do talíře a po zemi pokluše, na Venuši vzniknou zmatky - všichni plní naděje, proto vrátím tetu zpátky, ať je radši tam, kde je, proto vrátím tetu zpátky, ať nám taky prospěje.</p> <p>Básník, ten má právo veta, co se týče vesmíru, ale v tomhle konci světa může psát jen na míru, proto teta bude jenom tetou a Venuše Venuší a blbost bude nad planetou vnášet smutek do duší.</p>	<p>3.Dováděla jako štěně, bezelstně a rozjíveně, v lidských duších jako v jarních zahradách, prohrabala všechny kouty, zaštekala na Mrzouty a mladým starcům zase teklo mlíko po bradách.</p> <p>4.Píseň rostla jako z vody, živila ji slova díků, přišel podzim a s ním svody všemohoucích zahradníků, tito páni, jinak hluší, řekli, že by mohla se v zájmu zahrad lidských duší píseň nahrát v rozhlase.</p> <p>5.Chce to jenom drobné změny, zahrady, byť stále menší, musí býti oploceny, opatřeny zámkem zvenčí, píseň tato příliš vnáší do zahrádek zase to, co tam potom bujně raší, ač nebylo zaseto.</p> <p>6.Chybovati, to je lidské, úpravičky kosmetické básníkovi a té jeho písni jenom prospějí, nejspíš bude chvilku proti, dokud se sám neoplotí, k tomu všichni dřív či pozdějš ještě rádi dospějí.</p> <p>7.Pak ji svlíkli do půl těla, zkoumali ji celí lační, chuderka se zimou chvěla cestou na sál operační, nebyla to žádná práce, vzít jí srdce a půl plic, vůbec žádné komplikace, vlastně vůbec, vůbec nic.</p> <p>8.Vyhnali ji pětkrát denně zase řídit jako štěně, aby se jim jejich vzorná péče trošku splatila, belhala se podél plotů od Prahy po Dolní Lhotu a pak se kdesi mezi lesy navždy ztratila.</p> <p>9.A básník denně brečí k ránu za pomoci dvou tří sklenek, píše už jen, co má v plánu pro dav mladších dorostenek, a čas, běžec dlouhých tratí, uběhl pár koleček, básníkovi dobře platí, postavil si domeček.</p>
---	--